

**Пема
Пеџчева**

**КУФАР
СЪС СПОМЕННИ**

Чуждите земи никога не издават тайните си на пътешественика. Най-доброто, което ще ти предложат, са възлущащи парченца, само колкото да разталят въображението ти. Тайните, които разкриват, са всъщност твоите собствени – тези, които пазиш от себе си. И това само по себе си е достатъчна причина да пътуваш.

Грегън Спаркс

Петя Пейчева КУФАР СЪС СПОМЕННИ

© Петя Пейчева, автор
© Красимир Стойчков, фотографии
© Издателство „Пропелер“, 2019
ISBN 978-954-392-536-0

Издателство • Пропелер •
София

Приливи и отливы

Нирвана

Дали ще мога да изпитам
блаженството на онзи мир,
свободен от омраза дива,
невежество и алчен пир?

Ще трябва първо да пробудя
душата, своето сърце,
страданието да прокудя
за всички хора, не за мен.

Ще трябва да достигна край
на личната си правота,
спокойствието да позная
през границите на света.

Дали ще мога да утасна
за всички страсти на ума,
а светлината да остане
като награда за духа?

Пътят на болката

Където и да сме, ще минем този път
от Лъвската врата до края на Голгота,
ще падаме, ще носим своя тежък кръст
под трънена корона в пурпурната роба.

Ще мога ли да се смиря и да мълча,
палачите великодушно да пожала,
тъпшата да обичам без да заклея
онези, дето хвърлят камък и ругаят?

Прочетоха присъдата ми трите пъти,
но никой не поиска да ме защити,
оглеждам се за майчините верни стъпки
през капките от кръв и слепите очи.

На моя гроб не ще издигнат катедрала,
приветствана дори с гласа на мюзин,
поне един Симон до мен да се изправи,
на кръста тежестта без страх да сподели.

За мене не плачете, ще възкръсна пак,
защото с болката се ражда добротата,
смъртта за другите ако почувстваш сам,
във времето и в камъка личи следата.

Саунаде

Сега разбирам – този град ще липсва
в сърцето ми като любим човек,
оставил празнота и нега чиста,
не просто спомен, а копнежа лек.

Една китара ще изтръгва бавно
душата ми с плача на фадото
и ще я води все така фатално
през жертвения плам на кладата.

Тук меланхолията е лекарство
за смъртна, непостижната мечта
без точно време и адрес в пространство
на сладка и желана самота.

Това е мястото да се науча
как се живее с носталгичен тон,
на старото трамвайче ще получа
обратния билет за Лисабон.

Бродята

Ех, Радж Капур, бродята си остана,
светът е още в твоите нозе,
за филмите ти даже възраст няма,
а Индия навеки те зове.

Ех, Радж Капур, все същият крадец си,
открадна ловко нашите сърца,
не ни ги връщай, нека бъдат в песни,
в мечти за нов живот и светлина!

Роден в калта, без покрив над главата,
с клеймото на престъпник до смъртта,
любимец си, звезда си в небесата,
постигна чудо в своята душа.

На кръста между бедност и богатство,
разпънат от жестокост и лъжа,
без изход от безправие и касти,
сърцето си запази с доброта.

Целувката

Ех, скитнико, самотен и печален,
не си пропаднал, ако имаш път,
успял си, щом с усмивка е запален
денят във веселия танцов кръг.

Ех, Радж Капур, днес всички те обичат,
не ще се отървеш на онзи свят
от същите стрели-сърдба, които
живота черно-бял дариха с цвят.

Целуна ме под вечния витраж
така кошулствено и тайно
пред Божия върховен арбитраж
в параклиса на катедрала.

И валс на Щраус ме понесе,
пропадах от виенско колело,
в дъждовната австрийска есен
витражът беше сякаш зарево.

Покри ни с пръстпроцветна дреха
като в целувката на Густав Климт,
а Моцартовите звънчета
ни благославяха с тържествен химн.

Аржентинско танго

Следвам погледа, топлата длан
върху моето тяло, играта
и дъха на упойващ балсам,
който стъпките води нататък...

В този чувствен и прям диалог
всяка тръпка задава въпроси
без посредник и даже без Бог,
сикаш ходя през огъня боса.

Танц за двама, разбирам езика,
отговарям, приемам страстта,
знам отдавна, че в нея е скрита
дързост, смесена с горда тъга.

Всеки в ритъма търси, избира
сред партньорите своя дуел,
едновременно двама умират,
няма думи, разделяла, предел.

Казабланка

От всички градове в света
защо ли точно в Казабланка
ме следва тържно любовта
като неотделима сянка...

Не е любов щом не боли,
пожертвана за нещо друго
над собствените ни съдби,
самоотвержено и лудо.

Тя винаги ще бъде с мен
като мелодия любима,
като незабравим рефрен,
от който вече липсва рима.

От всички барове в света
избра да влезе точно в моя
един парижки спомен стар...
и пак да свърне зад завоя.

Луната

Не може без Луната в любовния език.
Не само ярък символ, свидетелка е тя
на тайнство между двама в един съдбовен миг,
събрал дори вселени в светлинния им бряг.

Ако угасне бавно звездата между нас,
безмълвно ще помръкне смутената Луна.
Без нея няма прилив в спасителния час,
след отлива, отнесъл пак нашата вина.

Ниагара

Такава мощ, стихия ме повлича,
дъхът ми спира, падам в пропастта,
изчезвам в облак водна пара, сричам
две думи... Май това е любовта.

И сякаш няма сила да я спре,
но аз видях и ледена грамада.
Когато студ сърцата ни скове –
така замръзва даже водопадът.

Достигнахме до края на света,
стоим сега пред бездната пенлива.
Готова съм да скоча с любовта
и знам, че после пак ще бъда жива.

Полет на глухарче

След жълтата поляна ще остане
ефирна пелена от нежен пух,
нетрайна – утре вече ще я няма,
щом вятърът въздъхне с порив глух.

Но белите кълбенца ще го чуят,
ще се издигнат с полета му лек,
разплитайки следата си отгук до
безкрая на свободния човек.

Кръстопътница

Пръстен със сапфири

И тръгнахме да търсим Атлантида...
По белите следи на Санторини,
по куполите, топнати в мастило,
по каменните стълби-серпантини.

Те водят в кладенеца сред морето,
където огнената лава дреме,
удавила отдавна битието
на хора като нас от друго време.

В измислените митове и драми
живее истинската наша същност
да търсим с любовитството до края,
да вярваме, обречени на мъдрост.

Заклехме се пред слънчевия залез,
напомнящ за вулкана в Санторини,
оставил само пръстен в оксана,
блестящо бял, обсипан със сапфири.

Загадка

Преминах през Китайската стена
докато драконите тайно спяха,
жасминов чай ухаше в нощта,
фенерите примамливо горяха.

През тесни цепки – скрита светлина,
опитвам се да стигна до човека.
Очите са затворили света,
за който думите не са пътека.

Прониквам в необятната страна,
изгубена съм в минало и днешно.
Не мога границата да съзва,
за да не стъпя без да искам грешно.

Объркана сред милиард съдби
като ефирни нишки от коприна,
втъкнати здраво в общите си дни –
в загадката за мен неразрешима.

Часовници без време

След сватбата на майка и на татко
във времето забравено и бедно,
баща ми купил първия подарък –
часовници швейцарски посребрени.

Стоят до днес в кутията за спомен
с жълтясалите вече циферблати,
а дамският – изящен и оформен
с извити орнаменти, като цвят е.

Ако навия старите пружини,
ще заработят безотказно пак,
без своето си време и дружина,
те верни са на марката си в такт.

Отидох в скучната Швейцария,
навсякъде еднакъв ред и вид,
часовници по улици и гари...
Животът тук без грешка е навит.

И още дълго ще свръяваме
модерните си снобски атрибути,
защото безнадеждно изостават
от ритъма швейцарски недочут.

Разпилени листове

Оставих празен и ненужен лист
на масата на Папа в „Бодегита“.
Един пораснал вече журналист
сега не знаеше какво да пита.

Пропуснатите мои интервюта
събирам надалече по света,
без автографи, без дори да чукам,
неканена, на нечия врата.

Под гърбавите мостове на Босна
се криеше разсеяният вятър,
забравил за прекъснатите песни
и снопите, запалени в полята.

Врадените в колоните легенди
нашепваха му спомен за децата,
изчезнали безследно ненавреме,
с отнесената тайна от реката.

Разсеяният вятър се обърка
и днешните ми листове смени
с истории, почернени от мъка,
без разлика изобщо да личи.

Удавих болката в червено вино,
с цвета на плащ и искри от копита.
Оставих Кармен с друти да замине
и исках да съм Дон Кихот пред битка.

Бележника си някъде изгубих,
разпръснаха се листовете, ето...
А старецът изтегли своя улов,
нахранил всички риби от морето.

Ритъмът на сърцето

С тела от шоколад, разтапящ се и сладък
като в мираж от марањята на деня,
се выпускат през нощта дори без одних кратък
и всичко страст е, само джаз е на света!

Навсякъде – на улицата и на плажа,
на сцената, плантацията, в кабарето,
кръвта кипи, на всички иска да покаже
какъв е истинският ритъм на сърцето.

Кубинската фиеста е със запазен знак,
разпалваща като дайкири, с уханье
на пури и кафе. Неравният ѝ такт
за волност, непокорство е предание.

Край Босфора

От паметвека има град,
за който в песните се пее,
към него всички се стремят,
владетелите там живеят.

Съкровища от Златен рог,
събрани с византийска хитрост
и страх от меча. Даже Бог
с Висока порта мери милост.

Смениха се империи,
религиите, имената,
с победи и трагедии
остави всеки отпечатък.

О, много, много шумен град,
досадни класони и врява,
протяжни минарета, глас,
приканващ сладко от пазара.

И ние имаме науи
една история завидна –
как българите вдигат шум,
когато Симеон пристигна.

Земя на коне

С изпуснати юзди, далеч са вече,
родени диви в долината.
Копитата им следват път обречен,
искри бележат свободата.

Да можеха и хората безстрашно
да се изскубнат от съдбата,
да се изправят пред съда ѝ властно
със своя жребий на земята.

А може би оставили са знаци
за нас, за да ги разгадаем,
все още неизвестни, в пуцинаци –
свят с вятър и вода изваян.

От каменни, изстинали комини
струи невидим и упойващ дим
като червеното и тежко вино,
отнесло спомена неуловим.

Ще оживеят в мрака пещерите
със светещи безброй зеници,
с мистични тайни в миналото скрити –
наследството ни от предците.

Скандинавска легенда за свещеното дърво

В подземни лабиринти има църкви.
Не само градове, а вяра.
Не бялство от гоненията смъртни –
борба за род и дух, прослава.

Напомня ми за моите деди,
пошли по опасен, стръмен път
към своето спасение преди,
понесли нависоко чест и скръб.

Там, дето мечът няма да ги стигне,
гнезда са свили сред орлици,
под слънцето, в небето да се вдигне
надеждата им като птици.

И в твърд на Кападокия навеки
зазидана е памет-рана,
за да напомня истинна на всеки –
юзди за свободата няма.

В света на смелите мъже,
понесли с плоскодънните си лодки
витъра в платната,
не са познавали кралете,
духовенство и заповеди Божии
с кръста на стената.

Природата била е храм
за техните молби и съдни грешки.
В мита за Игдрасил –
това е ясенът-гигант,
под ствола му свещен съдби човешки
очакват еликсир.

От трите извора с вода,
даряващи на корена живота,
знаят гадателки
на вчера, утре и сега –
за глътките на мъдростта висока
дишат гърлата ни.

Южен полюс

На Цветелина Атанасова

И казват, че човекът там
от вечното дърво е произлязъл –
жената от върба,
мъжът от ясена голям,
и само копие да е опазил,
то клон е от върха.

Когато бяхме млади и зелени,
мечтаехме за простички неща.
Ти – да се гмуркаш с морските сирени,
аз – да обхожда някога света.

Донесе ми звезда от дълбините,
наместо цвете – мърх от Антарктида,
видяха ти се малки планините
и чак до Южния ни полюс стигна.

Сега далеч си, винаги избуързваш,
но обеща да ми разкажеш пак
историята за пингвина, дръзнал
да литне там, където няма бряг.

И ти не спря до края да преследваш
далечните за хората мечти.
Когато някой бил е птица лека,
той винаги ще иска да лети.

Кръстопътища

Не просто пътища, а кръстопът – светъл, разпънат в четири посоки. Решаваш сам къде да продължат мечтите ти, отгледани високи.

Не просто пътища, а рисков избор. Не знаеш края, който те очаква – напразни дни без изход, мъртъв извор или обратно, в същата загатка.

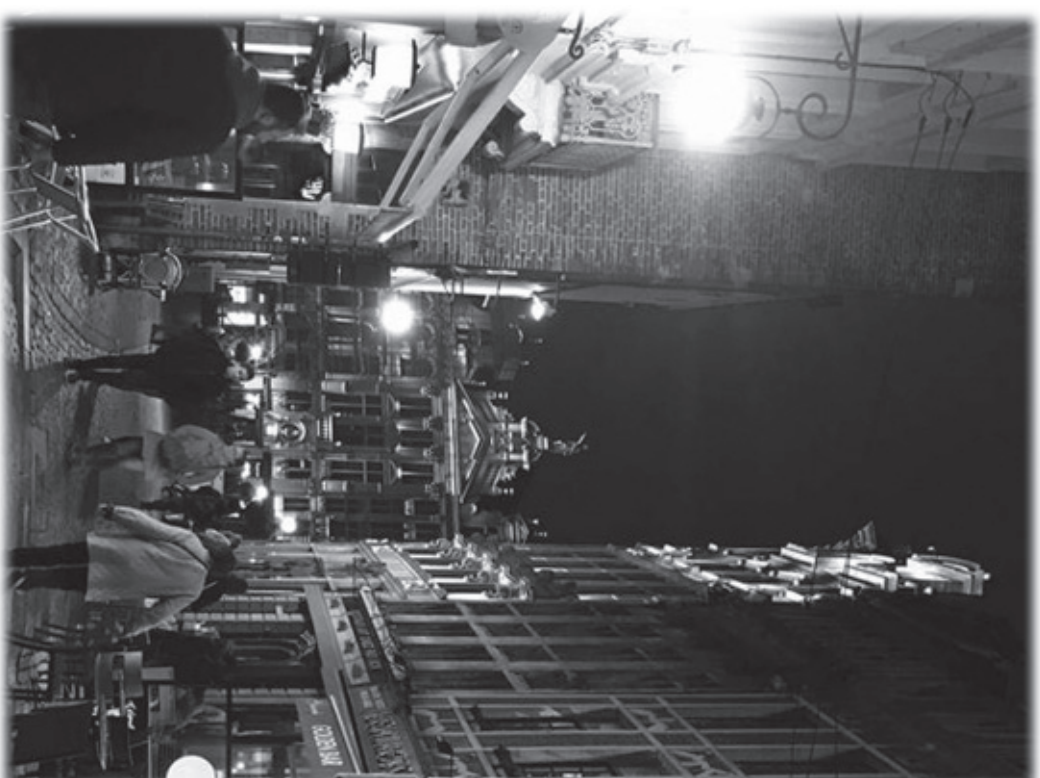
Не са загубени ни миг, ни стъпка, защото всичко е проверка, участ. А не подминахме ли чужда мъка, забързани в егоистична глухост...

Посоките се срещат и пресичат – не просто пътища, а разни хора. Сами или след другиго ще тичат, ще търсят свое място и опора.

Животът ни е път след кръстопътя, да можеш с болката да продължиш, да се изправяш, паднал и объркан, и без да спираш – смело да вървиш.

Гран плас

Муглен руж

Париж е винаги така неистов,
с картините направо на паважа
и стари фокуси на някой мистър,
решил как гълъбите да накаже.

Ако сълзи от всички Пиеро
в ленивата река сега се влеят
и спомени пречистят за добро,
под мостовете Сена ще прелее.

Ще повлече клошари и дворци,
на влюбените пъстрите балони,
стативи на зареяни творци
след шаловете женски на балкона.

Канкан във вихър ще ни завърти,
латерните в друг ритъм ще засвирят,
баретата ми в миг ще полети...
А мелницата никога не спира.

Забравих си чадъра

Забравих си чадъра, а не спира да вали...
над Пикадили, сигурно и в Лондондери.
Ще чакам старият Биг Бен да ме предизвести,
разбира се, по Гринуич с най-точно време.

Дали вали в Австралия и даже в Гибралтар
по волята на славната кралица-майка?
Аз знам, че Шерлок Холмс загадката би разгадал,
напразно сред Британския музей се вайкам.

Опасно е за българка с чадър на моста...
и по-добре да се разхождам мокра под дъжда.
Ще мисля, че съм мъртва фигура от востък,
а вътрешно от огнения ад ще се топя.

Оставих цвете за принцесата Даяна,
почувствах като нея свободата на Хайд парк.
Защо не мога да повярвам, че Британия
е пак велика? След изтекла толкова вода...

Гран плас

Запомних в Брюксел първо него
сред крепости високи от стъкло,
в уютната му топла шепа
животът прърхаше като в гнездо,
когато го застилаха с килим
от истински, разцъфнали цветя,
а мирисът упойващ и незрим
превземаше самите ни сърца
и каменните кули до върха,
и бабите с дантели бели,
и храмовете, слушени в страха,
и многозначните табели,
сред шоколадови витрини,
разбуден с глъч и музикален лад,
отлеждащ се в прозорци сини,
в око на дъръзък фотоапарат,
откраднало за себе си парче
от древния паваж и от небе,
от рокля на девойката до мен,
която погледа си ще сведе
докато гали рицаря заспал,
за да се врича тайно точно тук
с желание за утре и сега
на любопитни погледи напук,

Несбъдната мечта

на стария площад, притиснат
от футуристичните комплекси
за разни комитети с мисия
и за чиновници гротескни,
тъй сляп от европейските звезди
на сини флагове, от светлини
и вече глух от шумните хвалби,
от обещания и препирни....,
но оцелял – единствен, малък,
разпънат със сърцето на града
сред Вавилонски падащ замък...
Гран плас запомних само досега.

Остана ми несбъдната мечта –
сред джунглите на Африка да бъда
посланик на надежда, доброта,
на знание, живот и обща мъдрост.

На този континент изпитвам срам,
вина за нашия надменен свят,
за страшни болести, поквара, глад,
дори за белия си роден цвят.

Поне една усмивка да спася,
да ми повярват детските очи,
тъгата вътре в тях да пресуша,
посока да им дам за бъдни дни.

За спомена от този континент –
трофей от живи хора и природа,
ще ни преследва вуду всеки ден
със страх и заклинание до гроба.

Остана ми несбъдната мечта –
да бъда част от изкупление
за корабите с роби досега
на път към общото спасение.

Новият свят

Дори и откривателите бъркат
посоката и своята мечта,
дали на изток или запад търсят –
завоеванията с грях личат.

На чуждата земя посяхме силом
най-лошите си нрави и война,
наложената наша вяра скрива
с фалшивата си маска алчността.

Америка израсна до Луната
и пак с надежда смелите зове,
все още твърде млада на Земята,
днес тя превзема нови светове.

Не можем да очакваме невинност
след диво обладаване, лъжи.
Ако Колумб бе стигнал Индия
каква ли мантра щеше да звучи?

Арабски пазар

Усмивка вместо пет риала,
ако си тръгна – смъкват още пет.
Цената тук е само мяра
за сладки приказки и комплимент.

От купувач далечен ставам гост,
а стоката – подарък щедър.
Кафето вече идва на поднос
и никой не пресмята време.

Около мен увиват платове,
проблясва накит от сараф,
замаяна от мирис, цветове,
се губя в шагрите накрая.

Сред лабиринт от тесни проходи
и във въртоп от глъч и врява,
магарета с огромни кошове,
се чудя още ли съм цяла.

Руска тройка

Сергиите ме изкушават
с възшебства приказни на Аладин.
И мене могат да продават
с коварството си скрито, на аршин.

Законите на мой силен свят
тук не важат, не могат да спасят.
Аз си оставам стока в този град,
цената е въпрос на пазарлък.

Препускай през виелици и мраз,
през северно сияние и шир,
да буди със звънчета твоят глас,
искри да пръскаш в пътя си безспир!

Препускай през столетия и гнет,
през революции и кръговрат!
Светът все още помни онзи ек
от заша на зората в Петроград.

Препускай след опасности и врат,
през огън, гибел, саможертва!
Стоят на стража пак до твой праг
безсмъртен полк и памет светла.

Препускай след надежди и мечти,
през вечните полета на Сибир!
Не е богатството ти вдън земи,
дълбоко в руската душа блести.

Германските улове

Между труда и капитала
Германия издига своя ръст,
видя на Бисмарк идеала,
възкръснал след поредния си кръст.

Наивно, за глупаци само
митът е за помазана земя,
в която всичко идва даром –
богатство, сила, радост, красота.

Зад видимата подреденост
е целият световен хаос,
на дъното му ще намерим
за просвещение начало.

„Векът на разума“, белгизан
от Кант и Шилер, после Гьоте,
потъйна в кървавата драма
на следващи военни роти.

Прочута немска дисциплина,
но с чер печат в жестоко време,
днес заклейтемена, непростима,
със знак на чиста лудост генина...

Балканска балада

Великите германски умове
оставиха наследство ценно.
Не можем още да го разберем,
да бъдем на завети верни.

Не искаме да сричаме след Маркс
и ода на Бетховен да звучи.
Ще ни се плези Алберт Айнщайн с фарс,
а ние... относително мълчим.

От граница до граница, от ръг на ръг –
все спомен за нестихващи войни.
Опожарени домове до днес димят,
межда и гробищата ни делят.

Кои са нашите и вашите земи,
кой – нашият и вашият език?
Заслушай се внимателно, сам разбери,
оплакваме един и същ войник.

Делим се с отмъщение и братска кръв,
но помним общи сватби, кръщение.
А после ще се надпреварваме кой пръв
съюзи нови ще предпочете.

Великите ни идеали, имена
са жертва в общата история.
За мъката велика в стари времена
„силите велики“ не говорят.

Балканската ни черта тайно пак горят –
разкъсана и бедна шарения.
Не спряха с ярост да я дърпат и делят,
великата ни карта-орисия.

Хартиени жерави

Усмивката на Йоко разпърфтя
сред розовите облаци на вишни.
Тя искаше да види пролетта
като в поеми за любов тристишни.

А аз си спомних августовско лято
с отровни и изгарящи цветя,
посети от безумието сяпю,
изскубнати с ръката на смъртта.

И още правим птици от хартия
за нашите несбъднати мечти,
по хиляди – небето да покрият,
да спрат торнадото на бърдни дни.

Усмивката на Йоко сякаш моли
за древна мъдрост и смирен поклон.
Докато вишните цъфтят напролет,
ще пазим жеравите от картон.

Водата помни

Извира от сърцето на Европа
и знае тайните ѝ до една.
Понякога дете е на потопа,
през зимата е ледена врата.

Тя помни ренесансови възходи,
погромите и края на света.
Събра сълзи на своите народи,
измива с тях следите от греха.

Река на валсове и увертюри,
не винаги е бяла тишина.
През остригите ѝ каменни клисури
водата свързва ни като ръка.

Ще отнесе копнежи и неволи
сред плясъка на птичите крила,
във вечни окесани ще се моли
наместо нас, спасила паметта.

Оранжев код

Оранжев код

Сърцето на Земята е от злато
(твй рече мъдро Заратустра),
изтръгваме го с алчността, която
смени последните ни чувства.

Оранжев код! Сигнал за ледовете,
за голи планини без дървеса,
за огнения ад край домовете,
за лисата ни собствена душа.

Не е ли късно за спасение?
Децата ни останаха без зестра.
И ние сме кодирани за време,
щом земната аларма се задейства.

Цветът на морето

Навсякъде е всъщност само синьо –
и Бялото, и Жълтото море,
с безброй нюанси в летен ден и в зима,
с отблясъци от залезно небе.

От тюркоазено до тъмна грива,
в спокойна утрин – нежна синева,
която с хоризонта чак се слива,
а вечер е с пътека от луна.

Защо ли нашето море е Черно
и пак за другите – Лазурен бряг,
на бури и корабокрушения
кой ни обрече в този пъстър свят?

Видях на север и на юг морета,
Червеното с градини от корал,
но искам нашето, дори свирепо,
дано не стане Мъртво то докрай!

Самотен остров

Самотен остров е човекът,
но вече е открит и проверен.
Ще го намерим в Интернета,
дори за явна продам обявен.

Историята знае за Крузо,
превърнал и крушението сам
в победа на живота, в хоризонт,
опитомил накрая и Петкан.

Дано останат острови в света
свободни и непокорени,
да има място и за самота,
за ценностите ни спасени.

Малките градчета

Едва ли е възможно сред тях да се изгубя,
накрая ще изляза на същия площад,
замаяна, довольна отново да се влюбя
в живота без епохи, през времето – номад.

От каменната кула тръбачът ще отмерва
последния следобед на моята мечта
сред уличките тесни с прозорци от дантела,
край пешци фонтани, под арки от цветя...

До старото пазарче ще се предам без воля
пред мирис на сладкиши и топъл шоколад,
готова да остана тук пленница до гроба,
далеч от суетата на някой мегаград.

Лавина

Единичка дума може да взриви
замръзналата, снежна планина
като погрешна стъпка настрани
и изстрел сред стаена тишина.

В миг въздухът започва да трепти,
пропуква нейде бялата стена,
все още е невидима, преди
да тръгне лавата като река.

А после бързо ще ни повлече,
безмълвни, с болка, камъни и лед.
Дали ще сварим да се отречем
от лошите си думи занаяпред?

В живота не разбираме кога
лъжи, преструвки и словесна кал –
стихий ни поваля през глава,
но още разумът не е заспал.

Лавров венец

В подножието на акропол
един младеж продава слава –
фалшива, евтина, на бройка.
За спомен и за снимка става.

Накичих се с венеца лавров
между античните колони.
Дали и в онзи свят от мрамор
суетно просека поклонни?

Листа от ламарина светят
за пет пари върху главата.
Венец от тръни е успехът,
да цъфне той напразно чакам.

Звездно небе

Един поет направи в клуба
макет на звездното небе.
Зарадвахме се без почуда –
прилята на творци добре.

Застанаха под небосклона
желаещите за върха,
звучаха римите с поклона
пред поетичната искра.

Поискаха си и звездичка
да носи името им там,
да могат да го виждат всички.
Защо е думичката „свят“?

Не ме привлича този хор,
небе ми трябва нависоко,
да вдигам горе своя взор,
звезди да греят на челото.

Пантеони на славата

На най-високото, до небесата,
за всичките народи има дом,
където са положили чедата,
достойни да пребъдат в пантеон.

За тази чест цената е живот,
отдаден скромно, без фанфари,
дори с безимен, неизвестен гроб,
белязан само с идеала.

А днешните „герои“ искат слава –
тя скрива истинските им лица
и още приживе осигурява
на Нарцисите слънце и вода.

Започват неусетно да си вярват,
че са незаменими на света.
Завесата отдавна тихо падна,
но чакат примадоните цветя.

За тази сцена ще пожертват всичко –
за себе си, а не за идеал.
И даже миналото им величие
ще изгори пред светия олтар.

Гравитация

Първично

С едва подад се къпн ни известява,
че нашата земя е още жива.
Когато на вълни се разлюлява,
зеленото море е вече сила.

Ще властва пак с изконната надежда,
потта и силата ни ще отнема,
с градушки, суша, мъка ще отрежда
присъдата до зрънцето последно.

Огнището с молитва ражда хляба,
спасен за нас от същата земя,
с домашна топлина ни известява,
че хората са живи досега.

Вкусът на хляба, може би различен,
попил водата, въздуха, тревички,
навеси пази гена ни първичен.
Но смисълът... еднакъв е за всички.

Американско одеяло

Внучките ни шият одеяло –
сватбено, по местен обичай.
В бабината черга е огряло
слънцето на родния им край.

В чуждата страна пришива всеки
своите култура и език,
коренът остава си навеки
там, при земния първичен вик.

В новия живот – богат и пъстр
с багрите на много светове,
нека да не бъде като кръпка
бабиното слънчево парче!

Петра

Прониквам в камъка, небесна цепка
ме води в лъкагушеш коридор
без знаци към очакваната гледка,
която предизвиква моя взор.

Прониквам по-дълбоко, името си
изпитвам, дадено за твърдина.
В града, изгубен зад скалите остри,
орисана съм да го защита.

Дълбая в камък, към себе си вървя –
навътре, и дали ще издържа
под жарко слънце, по стърмни стъпала...
Откривам знак на моята съдба.

Пустинята

Ако реша сама да се изгубя
без път, ответно ехо и следа,
без никакви табели и кондуктор,
без скрита камера вместо шета...

Пустинята без съд ще ме приеме,
без местно жителство и без паспорт,
без лични вещи, без работно време,
ще ме остави без началник строт.

Ще мога всякак да я замърсявам,
макар да нямам нищо от света.
Ще мога властно да я покорявам,
ако успея там да се спася...

Ако реша сама да се намеря,
да се изпитам прямо, без лъжа,
в безводие и пек да оцелея
и на миражите да устоя...

Пустинята дали ще ми помогне?
Ще ми изпрати своята змия,
за да науча тайната отровна,
приятелите си да оцена.

Ще ме покрие с планини от пясък,
ще ме превърне в пясъчна река,
ще ме разнася като прахен вятър,
за да намеря пътя към дома.

Хималаи

Стремежът, който ни създава
и праща ни към върховете –
с ръка да стигнем до небето,
сърце леда да разтопява...

Стремежът, който ни накара
да вярваме, че всичко можем,
живота собствен да заложим
и със смъртта да си играем...

Стремежът, който ни превърна
в това, което ще останем,
замръзнали до свойто знаме
преди да можем да се върнем...

Стремежът, който ни убива
от нетърпение да тръгнем,
върха най-сетне да претърнем
и с въздух рядък ни опива...

Стремежът, който ни издигна
над всичко дребно от земята
и път пропрати в планината
за другите, и те да стигнат...

На стоп

А можех да си купя билет за първа класа,
шампанско да отпивам в луксозния вагон,
светът да мине покрай запазената маса —
далечен и пропуснат след келнерски поклон.

Но нямаше да чувствам как пътят ме притегля,
как вятърът ме носи без знаци и маршрути,
сред мириса и звуци от непознатата гледка
каква ли изненада завоят крие тук?

Ръка ще вдигна смело, свободна да се вричам,
ще чакам още някой — света да споделим.
Запазеното място в живота не обичам,
на стоп и с риск самите нас да проверим.

Завръщане

Безброй монети с надежда разпръснах
по дъното на мраморни фонтани
да могат спомените да възкръснат,
отворена вратата да остане.

Безброй светини с молитва погалих
по всичките посоки на света ни,
тъй болните и слабите ожалих,
поисках помощ, прошка за греха ни.

Безброй чудатости видях навъе,
неземни сякаш, висши за ръцете,
за да повярвам в гениална тяга
и в силата могъща на сърцето.

Аз искам, но няма да се връщам пак,
че не достига времето човешко.
Мечтите търсят нов пътътен знак
в пътуването кратко и лудешко!

Тук има лъвов

Пред пъстрата, голяма карта на света
все още продължавам да мечтая,
да пътешествам и маршрути да кроя
за невидени кътчета от рай.

Но в друг са ключът за небесната врата
и времето за земните разходки.
Ще трябва неохотно да се примиря
с ограничените за мен находки.

„Тук има лъвов“ – четем на карти
от някога за недостижнати земи.
И аз ще сложа този знак, когато
безсилието ми започне да боли.

Избрах си място

Избрах си мое място да живея
през всичките ни земни времена.
Петрарка нежни песни да ми пее,
мадонни да ми сочат вечността.

Под малкия балкон на Жулиета
оставих своето писмо и аз.
Ако ме чака смърт като вендета,
да бъде от любов и бурна страст.

Ще мина през лозята на Тоскана,
ще пия виното на любовта.
От слънще южно сред море огряна,
да вкуся с долче вита лудостта.

След оперната спена на Милано
в Неапол с музика ще долетя.
Не е възможно даже и вулканът
да спре живота тук и досега.

И бавно ще потъвам във Венеция
с достойнството на бедна куртизанка,
която ще оплакват безутешни
с греховно подарената камбанка.

А ако скъсам струна от сърцето
във вихрения танц на Паганини,
ще съжалявам само, че небето
ми се изплъзва с вечното си синьо.

Опорна точка

Къде е хвърлен пылът ми не знам,
но пыпната ми връв е още здрава
и винаги ме тегли все натам,
където търся своето начало.

Градът ми няма знак на глобуса,
далеч от магистрални пытища,
едва ли ще попадне в ребуса,
известен само в свои сънища.

Не е прославен с древни крепости
и златни кули в мраморни дворци,
с албуми за музейни ценности,
с туристи чуждестранни на тыпи.

Ала земята тук е пра-прастара,
разровиш ли, погалиш ли с ръка,
сред каменни светилища и въра
ще видиш ритуалните слънца.

Полето тук е равно, с хоризонт,
до който виждаш много надалече,
с пространство да се вътрнеш на бегом,
политайки над себе си, човече.

Да търсиш, да откриваш неизменно
през целия живот и по света
с онази марка, придобита генно
и точно проверена в този град...

В най-редки митове, сред чудеса,
стоя непоклатимо на земята,
усещам центъра на тежестта,
не падам, не загубвам и следата.

Без моя роден град – незнаен, скромн,
животът няма да замре сега,
но как ли ще намеря аз без корен
опорната си точка за света!

Куфар със спомени

Стоеше до вратата всеки ден,
готов за път, с очаквания пылен,
с емблеми чуждестранни облепен.
И нямаше търпение да тръгнем.

Сега е стар, ожуглен, демоде
и мислех да отидем до... килера.
Но щом ключалката пак заяде,
ще се изсипят спомени от вчера.

Животът ми е в този куфар мил –
набързо подреден, без шифър даже.
Изгубила съм ключа му, уви,
но пазя съкровено в багажа.

Съдържание

ПРИЛИВИ И ОТЛИВИ

Нирвана	7
Пътят на болката	8
Саудаде	9
Бродята	11
Целувката	13
Аржентинско танто	15
Казабланка	16
Луната	17
Ниагара	18
Полет на глухарче	19

КРЪСТОПЪТИЩА

Пръстен със сапфири	23
Загадка	24
Часовници без време	25
Разпилени листове	26
Ритъмът на сърцето	28
Край Босфора	29
Земя на коне	31

Скандинавска легенда	
за свещеното дърво	33
Южен полюс	35
Кръстопътница	37

ГРАН ПЛАС

Мулен руж	41
Забравих си чадъра	42
Гран плас	43
Несбъдната мечта	45
Новият свят	46
Арабски пазар	47
Руска тройка	49
Германските умове	51
Балканска балада	53
Хартиени жерави	54
Водата помни	55

ОРАНЖЕВ КОД

Оранжев код	59
Цветът на морето	60
Самотен остров	61
Малките градчета	62

Лавина	64
Лавров венец	65
Звездно небе	66
Пантеони на славата	67

ГРАВИТАЦИЯ

Първично	71
Американско одеяло	72
Петра	73
Пустинята	74
Хималаи	76
На стоп	78
Завръщане	79
Тук има лъвове	80
Избрах си място	81
Опорна точка	84
Куфар със спомени	86

**Петя
Пейчева**

**КУФАР
СЪС СПОМЕНИ**

*Българска
Първо издание*

Фотографии Красимир Стоичков
Предпечатна подготовка Митко Ганев
Формат 84×108/32
Печатни коли 5,625

Издателство „Пропелер“
София, тел. 02/978 32 21, 0888 495 688
Печат „Дигитал Принт Експрес“, София